

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric

Anul 2, Nr. 7, mai 2021

Editorial

Duminica Paștilor

*„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul,
să ne bucurăm și să ne veselim întru ea”
(Ps. 117, 24)*

Astăzi ni se face vestire mare, de bucurie și de încurajare, că nu moartea este ultimul cuvânt al destinului omenesc, ci învierea și viața. Iisus

adresat mironosițelor, ce veniseră la mormânt în Duminica Paștilor, a fost: „Bucurați-vă!” (Mt. 28, 9). Prin aceasta, El le-a îndemnat să se bucure că a fost învinsă moartea, să nu mai plângă. Moartea nu e definitivă și nu e sfârșitul după care nu mai rămâne nimic altceva, decât plângere și tânguire veșnică. Sfârșitul e, de fapt, învierea și viața veșnică, e un nou început. Stihul pe care l-am selectat ca motto face parte din cântările pascale și ne îndeamnă să ne bucurăm de ziua Sfințelor Paști, deoarece, înviind Hristos, ne dă și

nouă siguranța învierii. Și nu numai nouă, ci și celor care au trecut la Domnul înaintea noastră, celor de un neam cu noi, prietenilor și tuturor cunoscuților și necunoscuților.

În aceste momente de bucurie, repetăm de multe ori cântarea: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le”, ca și cum ar fi o veste pe care vrem să ne-o comunicăm cu insistență și să nu mai rămână loc niciunei îndoieli. Spunem în Canonul Sfințelor Paști că „acum toate s-au

Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, Care ne-a descoperit „taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”, Care ne-a învățat ce să credem, cum să trăim și ce să facem ca să fim bineplăcuți lui Dumnezeu și oamenilor, Care a fost răstignit pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire în zilele lui Ponțiu Pilat, a pățit și S-a îngropat. Acest Iisus Hristos a înviat „a treia zi, după Scripturi”, după cum mărturisim în Crez.

Primul cuvânt pe care Mântuitorul înviat l-a

umplut de lumină, și cerul, și pământul, și cele dedesubt”, pentru că „înviind Iisus din mormânt, precum a zis mai înainte, ne-a dăruit nouă viață veșnică”. Sfântul Apostol Pavel, care s-a întâlnit cu Iisus cel înviat pe drumul Damascului, și cei patru Evangheliști, ne încredințează toți, ca martori oculari, că L-au văzut și femeile mironosițe, și toți ucenicii, și chiar „peste cinci sute de frați deodată” (I Cor. 15, 5-6).

Această întâlnire cu Hristos cel înviat le-a dat ucenicilor temeul, îndreptățirea și îndatorirea de a mărturisi ceea ce au văzut. Dar le-a dat și ceva mai mult, le-a dat încredințarea că tot ceea ce le propovăduise Domnul cât fusese cu ei era de la Dumnezeu, era adevărul în care trebuiau să creadă, calea pe care trebuiau să meargă, viața pe care trebuiau să o ducă. În același timp, le-a

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Necredința din noi și încredințarea prin Toma	3
Poezie creștină	4
Duminica mironosițelor	6
Sanctuarul Sfintei Cruci	8
Harul Duhului lui Hristos	9
Ebed Iahve	10
Întâlnirea cu Hristos!	10
Pentru copii	12

Duminica Paștilor

(urmare din pagina 1)

dat încredințarea că trebuiau să-și ia în serios misiunea pe care o primiseră de la El: de a merge și a învăța, de a transmite și altora ceea ce Mântuitorul îi învățase pe ei. Așa au ajuns învățăturile lui Hristos până la noi, și noi credem în ele și credem în El, credem că a fost Fiul lui Dumnezeu, pentru că a adevărit aceașta prin tot ceea ce a făcut, prin tot ce a învățat, prin întreaga Lui viață și, mai ales, prin Învierea Sa din morți. Practic, Învierea este temeiul care dă putere absolută învățăturilor Sale că Dumnezeu e Tatăl nostru, că veghează asupra noastră, că avem îndatorirea să fim buni și drepti, că trebuie să ne purtăm ca frații între noi, să respectăm o anumită ordine morală în relațiile dintre noi și că vom da socoteală nu numai de toate faptele noastre, ci și de toate gândurile noastre.

Toate aceste învățături se dovedesc a fi adevărate, deoarece Învățătorul care ni le-a dat a dovedit că este Fiul lui Dumnezeu, prin aceea că a înviat din morți. De aceea, propovăduirea Lui și a noastră capătă sens și îndreptățire. Dacă Iisus a înviat și dacă noi vom învia și vom avea de dat socoteală de felul în care l-am urmat învățăturile, se cuvine să le urmăm în așa fel, încât învierea noastră să fie înviere spre viață, nu spre judecată. Să fim buni și drepti, să stăruim în fapta cea bună, să ne iubim unii pe alții ca frații, să ne purtăm „într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”, după cum ne îndeamnă Sfântul Apostol Pavel (Flp. 1, 27). Să avem toți „aceeași iubire, un suflet, aceeași cugetare” (Flp. 2, 2). În Ziua Învierii, „să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm; să zicem «fraților» și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm totul pentru înviere”, astfel încât „să intrăm toți în bucuria Domnului nostru”, după cum ne îndeamnă Sfântul Ioan Gură de Aur.

Mai ales, trebuie de Paște să rămânem tari și uniți în dreapta credință: „Rămâneți statornici într-un Duh, împreună luptându-vă într-un suflet, pentru credința Evangheliei” (cf. Flp. 1, 27). Să păstrăm neschimbată credința, așa cum ne-a fost transmisă prin Sfinții Apostoli și prin întreaga Tradiție ortodoxă, așa cum au ținut-o veacuri de veacuri strămoșii noștri, poporul nostru românesc cel născut ortodox

pe aceste meleaguri, ale noastre prin mila lui Dumnezeu. Înaintașii noștri au adormit în credința ortodoxă și de acolo de unde sunt, veghează asupra noastră, așteaptă de la noi să le fim urmași credincioși, să îi pomenim în rugăciune și să le aprindem o lumânare sau o candelă la biserică sau la mormântul lor, unde au fost îngropați după legea creștinească. Să nu le dăm niciodată prilejul să nu recunoască în noi pe fiii și urmașii lor, din cauza faptului că ne-am înstrăinat de credința lor, în care au fost botezați și au adormit, lăsându-ne-o ca pe o moștenire sfântă.

Să nu ne lăsăm ademeniți de sectari, care, răstălmăcind Sfânta Tradiție, vor să ne rupă de credința noastră ortodoxă, de trecutul nostru și de moșii și strămoșii noștri. Ei s-au trezit acum „învățători” și „misionari” în mijlocul nostru, mai buni decât au fost două mii de ani preoții noștri ortodocși, legați prin toate fibrele ființei lor de sufletele credincioșilor, propovăduindu-le dreapta credință, cea de la Mântuitorul și Sfinții Apostoli, învățată și păstrată în Biserică. Sfântul Pavel le spune colosenilor: „Rămâneți întemeiați în credință, întăriți și neclintiți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o”, iar efesenilor le atrage atenția: „Este un Domn, o credință, un Botez” (4, 5). Da, este o singură credință, cea ortodoxă, Botezul ortodox, în care să dea Dumnezeu să stăruim până la sfârșitul vieții noastre, așa cum au făcut-o moșii și strămoșii noștri. Amin.

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la Sf. Paști, Sf. Ev. Ioan 1, 1-17, 2 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Coană Mihai-Ionuț,
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Coană Mihai-Ionuț
- Pr. Tănăsie Marius-Olivian
- Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe
- Pr. Prof. Păunescu Anghel-Nicolae
- Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin
- Groza Dumitra
- Buțu Monica și Radu
- Șomănescu Mihai
- Grigoriu Tiberiu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Necredința din noi și încredințarea prin Toma

„Feriți cei ce n-au văzut și au crezut!”

Deseori când facem referire la Sfântul Apostol Toma, cel numit Geamănul, punem involuntar sau fără o prea mare analiză a semnificației și apelativul *Necredinciosul*, în baza referatului evanghelic după Sfântul Evanghelist Ioan, unde acesta își exprimă necredința în fața celorlalți ucenici care îi spun că Domnul Iisus Hristos înviat li s-a arătat (**Ioan XX, 19-31**). Greșim când

împietrim inimi lor. Sfântul Evanghelist **Luca (XXIV, 10-43)** relatează și el necredința apostolilor în fața mărturiei femeilor mironosițe care le spun că Domnul a înviat și cred că femeile *delirează* sau *aiurează* (**verset 11**); iar când Însuși Hristos li se arată înviat apostolilor, aceștia cred că văd un duh, o nălucă, o fantomă, astfel că, pentru a-i convinge că El Însuși este Hristos Cel Înviat, Iisus le îngăduie să Îl pipăie și mănâncă înaintea lor dintr-un pește fript și dintr-un fagure de miere. Așadar, toți apostolii, nu numai Toma au fost bântuiți de necredință când au aflat despre Învierea lui Hristos!

Dacă luăm în calcul faptul că *ucenicii erau adunați de frica iudeilor în casă (Ioan XX, 19)*, iar Toma nu era cu ei pentru că, mai mult ca sigur, își asumase curajul de a ieși în lume pentru a cumpăra ceva de mâncare, atunci *Necredinciosul* este *Cel curajos*. Despre momentele de cumpănă ale Sfântului Apostol Toma, vrednicul de pomenire *Părintele Bartolomeu Anania* spunea: *Există nu numai o dramă a Patimilor, ci și una – mai puternică – a Învierii, și ea se consumă, totodată, în sufletul lui Toma. În trei trepte se consumă, toate ale lui Toma: el află și nu-i vine să creadă; vede și încă se îndoiește; se înfrânge și biruie.*

folosim această sintagmă la adresa Apostolului! În sens general, de necredință au fost cuprinși toți apostolii Domnului, dintru început când au aflat că Hristos a înviat. *Părintele Nicolae Steinhardt de la Rohia* spunea că, dacă cercetăm cu atenție toate referatele evanghelice, vom constata că toți apostolii s-au îndoit de faptul că Iisus a înviat, nu numai Toma, pentru că omeneste nu era de crezut ceea ce se întâmplase: Hristos Cel plin de răni și neputincios de pe Crucea Golgotei, mort în agonie în cumplite și de neegalat chinuri, a înviat! Toți s-au îndoit, nu doar Toma, numai că lui Toma, Domnul Hristos avea să i se arate mai la urmă.

Sfântul Evanghelist **Marcu (XVI, 10-14)** ne spune cum Maria-Magdalena vestește învierea lui Hristos apostolilor, dar aceștia nu îi dau crezare. Domnul li se arată altor doi care mergeau la o țarină și *îi ceartă pentru necredința și*

Nuanțele sunt revelatorii. Toma nu e necredincios prin structură, ci mai degrabă ipostaza omului care exclamă: e prea frumos ca să fie adevărat! El nu e un împietrit, cum devenise – de pildă – Iuda. El nu refuză să creadă; el e doar copleșit de obiectul credinței lui virtuale. Fenomenul Învierii i se pare colosal. Poate că e singurul dintre ucenici care intuiește implicațiile ei cosmice. Toma știe că adevărul trebuie să existe în sine, dar îl imploră să îi devină certitudine, adică adevărul lui, personal. Cei zece îi spun: L-am văzut pe Domnul. El nu le pune la îndoială spusele, ci doar puțința ochilor lor de a nu se fi înșelat. De aceea, el se hotărăște să facă apel la simțul tactil, cel mai material dintre cele cinci. Aceasta, în ipoteza că Domnul i se va arăta și lui.

Toma e un necredincios numai prin aceea că, bântuit de îndoială, are nesăbuirea de a solicita

minunea sensibilă. Dar Domnul îl cunoaște mai bine pe Toma și, înainte ca acesta să și fi rostit cererea, întinde palmele spre el, îi oferă urmele cuielor și urma suliței și... Aici e minunea! Nu ni se spune că Toma ar fi ajuns să atingă cu degetele rănilor Domnului. Gestul însuși al lui Iisus de a i se supune sensibil îi sfărâmă îndoiala și îl prăbușește (pe Toma, n.n.) în genunchi.

La orele de limba elină, Părintele Profesor Vasile Răducă ne-a spus că pentru anumite timpuri și moduri, în locul verbului *Εἶμι* - imi (sunt) se folosește verbul *γίγνομαι* - gignome, care, inițial, înseamnă „a deveni”. În textul grecesc al Evangheliei după Sfântul Ioan se folosește imperativul de la acest verb (*Γίνου* - ghinu). Această formă verbală dă posibilitatea ca cele de mai sus să fie traduse și în forma: „Să nu devii / Să nu ajungi necredincios, ci credincios!” Cât privește modul de manifestare al lui Hristos după Învierea Sa cea de a treia zi, Părintele Răducă mai spunea: Domnul Iisus Se arată și dispăre nu pentru că S-ar ascunde de ucenici, ci pentru că aceasta este starea firească a trupului Său înviat. Nu pot vedea slava Trupului înviat al Mântuitorului decât cu ochii pregătiți în mod adecvat pentru asemenea vedere. Arătările și retragerile intră în economia unei pedagogii a stimulării pregătirii ucenicilor pentru continua vederea slavei lui Dumnezeu. Dumnezeu nu

Se ascunde, nu fuge, ci ni Se descoperă cât să ne stimuleze capacitatea noastră activă de a-L vedea, de a-L recunoaște (**I Timotei II, 4**).

Mântuitorul S-a arătat lui Toma nu spre a-i reproșa necredința. Acesta nu se comportase diferit de cum se comportaseră și ceilalți ucenici. Nici aceia n-au crezut până ce n-au văzut. Mântuitorul i S-a arătat în mod special lui Toma pentru ca acesta să nu devină/ajungă necredincios, pentru că ar fi fost/ar fi ajuns un nefericit. Cum să fii fericit neavând nici un crez, știind că ești singur, că nu aparții, că nu ești al nimănui?

Două sunt căile prin care omul poate deveni credincios: dând crezare celor demni de a fi crezuți și prin încredințarea și experiența directă. Atât una, cât și cealaltă cale sunt corecte. Sau una o poate însoți pe cealaltă (după ce ai crezut prin mărturia altora, poți să ai tu parte de experiențe tainice directe care-ți vor întări credința). Important este ca omul să creadă, adică să intre în relație cu un Dumnezeu viu, nu cu unul memorial, de care doar să ne aducem aminte (Pr. Vasile Răducă, Sfântul Apostol Toma și a zecea Fericire, **Ziarul Lumina, 8 mai 2013**).

Pr. prof. Anghel-Nicolae Păunescu
(predică la Duminica a II-a după Paști, a Sf. Ap. Toma, Sf. Ev. Ioan 20, 19-31, 9 mai)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Ierarh Iacob Putneanul – Mitropolitul Moldovei – (15 mai)

Dumitra
Groza

Sfântul Ierarh Iacob Putneanul
Este un dar neprețuit,
Pe care poporul român,
De la Dumnezeu l-a primit.

O altă soră a Sfântului,
Pelaghia, a fost călugărită,
Iar Maria, cu un viitor ieromonah,
Misail, a fost căsătorită.

În puțin timp, Sfântul Iacob,
Duhovnicește a sporit,
Că la doar 17 ani (în 1736)
Ieromonah a fost hirotonit,

Viața și faptele sfinte
N-au fost ascunse sub obroc,
Ci-au fost o pildă de slujire
Lui Dumnezeu în orice loc.

Iacob, a intrat la Putna (la 12 ani)
Mișcat de râvnă pentru Hristos,
Ce dăinuia în sufletu-i curat
În mod sublim, misterios.

De Mitropolitul Antonie
Și-apoi darul preoției a primit,
Continuând nevoințele
Duhovnicești în mod desăvârșit.

În familie credincioasă
Sfântul Iacob s-a născut (20 ian. 1719)
Și alături de părinți și alți frați
În evlavie a fost crescut.

Aici a întâlnit părinți
Duhovnicești ce transmiteau,
Știința vieții în Hristos,
Iar cei tineri și-o dobândeau.

În smerită cugetare
Cu multă râvnă s-a adâncit,
Întru cunoașterea de sine
Și-a lui Dumnezeu slăvit.

Aproape toți membrii familiei
În cinul monahal au intrat,
Că prin educația de-acasă,
Mereu, Domnului s-au rugat.

Așa a ajuns mare ierarh,
Că de tânăr a ascultat
Cu smerenie profundă
De cei care l-au îndrumat.

Cu scrierile Sfinților Părinți,
Permanent Sfântul s-a hrănit
Și gândul la dobândirea unirii
Cu Dumnezeu, mereu l-a călăuzit.

Cu numele de Adrian și Mariana,
Părinții săi s-au călugărit,
Iar fratele Ierarhului Iacob,
Monahul Ioil, a devenit.

La Putna a fost ucenic,
Al marelui mitropolit,
Antonie, pe care „stareț”, și,
Părinte duhovnicesc l-a socotit.

Bunul păstor de suflete
A crescut mulți fii duhovnicești,
Atât mireni, cât și călugări,
Inițiindu-i spre cele cerești.

Vestit în nordul Moldovei,
Fiind blând și adânc în cuvânt,
S-a remarcat printre credincioși
Ca un sfătuitor trimis pe-acest pământ.

Râvna sa pentru mănăstire,
Selectarea faptelor bune,
Și darul ce se odihnea peste el,
L-au umplut de înțelepciune.

Astfel, viețuitorii obștii
De la Putna, cu bucurie,
Pe Sfântul Iacob l-au ales (1744)
Superior al Mănăstirii să le fie.

Egumenul Iacob a mărit
Numărul celor din obște,
Aducând elevi și dascăli buni,
Doritori spre a cunoaște.

Aleși duhovnici și preoți de mir,
Cu măiestrie a inițiat,
Vorbitori de greacă și slavonă,
Caligrafi și traducători a format.

A înnoit rânduiala mănăstirii,
În limba poporului a tradus,
Cărți de cult, pe care cu cheltuială,
În Moldova, la Putna, le-a adus.

Devenind Mănăstirea Putna
Vestită prin școala bisericească,
Unde veneau să învețe tineri
Și călugări pentru viața duhovnicească,

Atât din partea locului,
Cât și din ținuturi îndepărtate;
Năsăud, Maramureș, Galiția,
Grecia, pentru a-nvăța carte.

Un an mai târziu, în 1745,
Episcop de Rădăuți a fost pus;
Darurile sale și lucrarea Domnului
La această cinste l-au adus.

Ca episcop de Rădăuți
Și păstor al turmei creștinești,
A pus rânduială duhovnicească
Și-a ntărit școlile bisericești.

Dorind să fie bine pregătiți,
Pe preoții de mir îi trimitea
Să învețe carte în mănăstiri;
Abia mai apoi îi hirotonea.

Ajuns apoi mitropolit, (1750-1760)
Biserica Moldovei păstorește
Într-un mod desăvârșit
Și multe cărți de cult tipărește.

Un păstor bun și milostiv,
Mitropolitul s-a dovedit,

Un slujitor plin de râvnă
Și cu mult curaj dăruit,

Gata să își dea viața
Pentru scump poporul său,
Că nu avusese, demult, Moldova,
Un așa ierarh iubitor de Dumnezeu.

Tipărirea cărților de cult,
De-nvățătură duhovnicească,
De luminare a copiilor
S-a făcut în limba românească.

În tipografia de la Iași,
Peste 15 cărți de cult a tipărit,
Scrise tot în limba română,
Pe care apoi le-a distribuit.

În prefețele cărților,
Pe care cu râvnă le-a tipărit,
A scris un cuvânt de învățătură
Pentru mântuirea sufletului smerit.

Misiunea de îndrumător,
Cu osâdie a-ndeplinit,
Că pentru învățarea poporului,
În toate lucrurile s-a ostenit.

Spunea că a învăța,
E-un pas spre Cereasca Împărăție
Și dorea ca fiecare om,
Cu îngerii în Cer să fie.

A lucrat cu multă stăruință
Pentru sufletul poporului său
Și a făcut tot ce i-a stat în putință,
Să-apropie oamenii de Dumnezeu.

Iacob Putneanul a dezvoltat
La Putna școala duhovnicească,
Unde-a rânduie bunul păstor,
Ca tinerii să se instruiască.

Credincioșii de la sate,
Cărți de rugăciune au primit,
Fiind distribuite de preoți
Și egumeni, în mod gratuit.

A tipărit marele păstor
Pentru iubitorii de carte,
Primul „Bucvar” (Abecedar)
Ca de-nvățătură să aibă parte.

Rugăciuni, porunci și taine,
Acest „Bucvar” cuprindea
Și a rânduie preoți aleși,
Ca pe toți copiii a învăța

Scrișul, cititul, religie,
Iar pe părinți îi îndemnau
Să-și dea copiii la școală
Și toți carte învățau.

Pentru mântuirea poporului
Și luminarea lui s-a îngrijit,
Înființând chiar și bolnițe,
Acest minunat sfânt mitropolit.

La „Sfântul Spiridon” din Iași
Primul spital a întemeiat,
Unde mulți dintre cei bolnavi
Din Moldova, aici, s-au tratat.

În fața domnitorului,
Pe țărani i-a apărat
De dările grele impuse
Și astfel, pe țărani i-a ajutat.

Era gata să se jertfească
„Pentru dragostea lui Hristos,
Pentru binele Bisericii
Și al creștinilor folos.”

Îi îndemna pe părinți,
Ca pe copii să îi crească
În frica de Dumnezeu,
Pentru hrana sufletească.

Să-și dea copiii la școală,
Părinților le recomanda,
Explicând în mod corect,
Ce-înseamnă a învăța,

Care este diferența
Dintre copiii educați
Și cei neștiutori de carte,
Chiar dacă ei ar fi și frați.

Românii din Transilvania,
Ajunși să fie amenințați

Să-și lepede credința ortodoxă,
De Sfântul au fost ajutați.

Pentru menținerea credinței,
Sf. Iacob, multe cărți a tipărit;
A trimis antimise la biserici
Și preoți buni a hirotonit.

Bine pregătiți, au fost trimiși
În parohiile lipsite
De păstori sufletești ortodocși;
Că erau ele vitregite. (Cluj, Maramureș)

Traducerea „Viețile Sfinților”,
Marele Ierarh a dispus,
Deși, doar 6 volume (din cele 12)
În timpul său s-au tradus.

Multe mănăstiri și biserici
Mitropolitul a ajutat,
Nu doar mănăstirea Putna
Și așezămintele din mediul alăturat,

Ci și din Doljești, Iași, Suceava;
Că pe toate le-a împodobit,
Înființând Spitalul „Sfântul Spiridon”
Unde mulți bolnavi s-au îngrijit.

Sub domniile fanariote,
Mulți trudituri au fost asupriți,
Mitropolitul Iacob și alți preoți
I-au ajutat pe cei năpăstuiți.

În eliminarea unor biruri
Împovărătoare, i-a legat cu blestem
Pe cei ce le-ar reintroduce,
(Cei care de Dumnezeu nu se tem.)

Au desființat vecinia (1749),
Vădrăritul (1756), văcăritul (1757),
Că la îndemnul Mitropolitului Iacob,
Au ușurat pe tot amărătul.

Sfântul Iacob Putneanul, (în 1758)
A cerut hanului tătarilor
Să înceteze prădarea Moldovei,
Spre liniștea moldovenilor.

Un an mai târziu a potolit
O răscoală a poporului,
(Asuprit și împovărat),
Sugerându-i domnitorului,

Să renunțe la multe
Cerințe exagerate,
Prin care poporul năpăstuit,
A demonstrat că nu mai poate.

În problemele sociale
Și economice s-a implicat,
Profund, Sfântul Iacob Putneanul
Și pe toți românii a ajutat.

Pe unii conducători de-atunci,
Mitropolitul Iacob i-a muștrat,
Că n-au respectat promisiunea
Și dările mari au reintegrat.

Văzând, cu durere, că ei,
Promisiunile n-au respectat,
Trist și dezamăgit, Marele Păstor,
Din scaun a demisionat.

S-a retras la Mănăstirea Putna
În smerenie și aleasă nevoiță,
Dezvoltând Școala duhovnicească,
Crescând ucenici în dreapta credință.

A râvnit întreaga sa viață,
La frumusețea vieții sihăstrești,
Dar nu a putut dintru început,
Din cauza slujirii arhieriești.

Dumnezeu avea alt plan
Cu smeritul Său slujitor,
Să fie pentru poporul român
Un înalt și demn arhipăstor.

Și-a închinat întreaga viață
Slujirii Bisericii lui Hristos,
Tipăririi de cărți spre
Luminarea poporului credincios.

A înființat școli, le-a dotat,
A apărut pe cei nedreptățiți

Și a luptat pentru drepturile
Celor săraci și necăjiți.

A rămas în sufletele tuturor
Și-n amintirea neamului său,
Ca „păstorul celor săraci și smeriți,
Un om Sfânt, iubitor de Dumnezeu”.

Între timp, și-a călugărit
Și părinții cei pământești,
Cei care, în inimă, i-au sădit,
De mic, frumusețile cerești.

Înainte de obștescul sfârșit,
Marele vis i s-a îndeplinit,
Primind râvnita și marea schimă,
Ce toată viața și-a dorit.

Cu 5 zile înainte de trecerea
Din această tristă lume,
A mers la Sihăstria Putnei
Unde a primit ca nume,

Eftimie, fiind tuns, aici,
În cinul sacru îngeresc,
Deși a trecut prin multe greutăți,
Pe pământul nostru românesc.

La Putna, cu prilejul împlinirii a 550 ani,
De la întemeierea Mănăstirii,
Sfântul Sinod al BOR, (2016)
I-a hotărât ziua pomenirii,

Sfântului Iacob Putneanul,
Pe 15 mai, ca zi de prăznuire;
Spre lauda activității sale pământești
Și spre a Domnului cinstire.

Îi mulțumim Bunului Dumnezeu,
Că, pe noi românii, mult ne-a iubit,
Și permanent, dintre fiii poporului,
Astfel de Sfinți ne-a dăruit!

(15 mai 2020)

Sursă foto: doxologia.ro

Duminica mironosițelor

*Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă
piatra de la ușa mormântului? (Mc. 16, 3)*

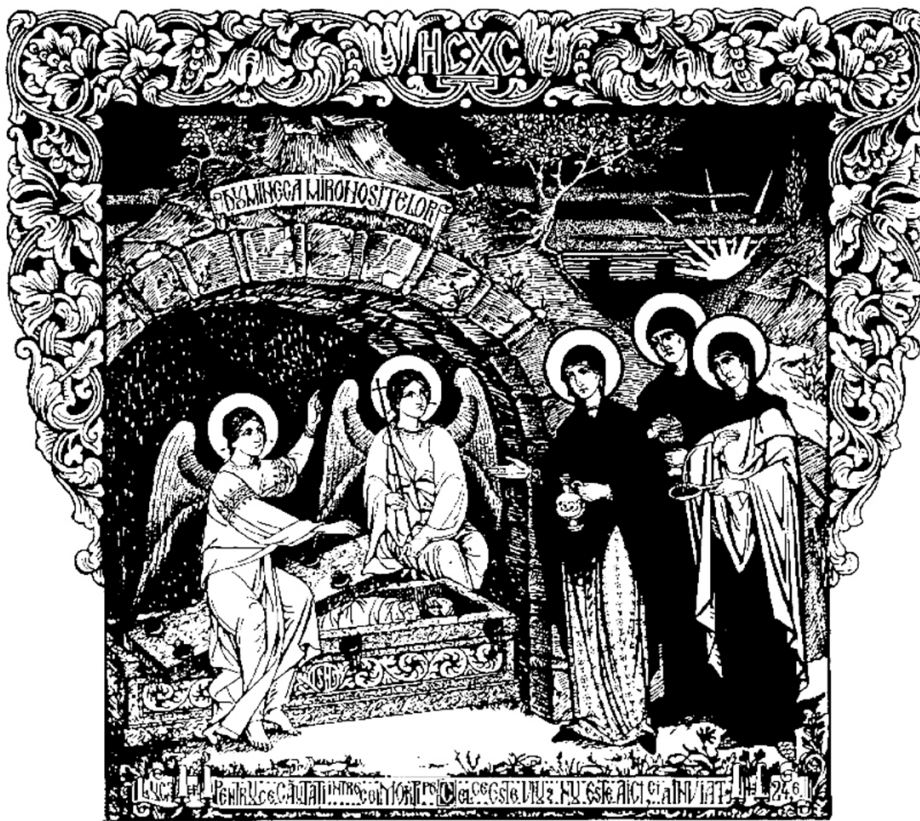
Duminica de azi e cea în care le aducem un omagiu femeilor creștine, în general, și femeilor mironosițe, în special. Motivul e unul cu adevărat foarte întemeiat. Aceste femei sunt primele care au văzut că Mântuitorul a înviat din morți. Înainte de a intra în subiect, considerăm că e absolut

necesar să ne aducem aminte de evenimentele care au premers Învierii Domnului. După ce El a fost răstignit pe cruce și Și-a dat duhul pe ea, înmormântarea Lui a fost făcută în grabă. Pentru că era seara zilei de vineri și, cum deducem, urma sâmbăta. Atunci nu era voie să se facă nimic. Chiar Mântuitorul a fost muștrat de către farisei că ar încălca această zi importantă.

Evreii aveau un ritual specific atunci când urma să se facă înhumarea unui mort. E vor-

ba de ritualul ungerii. Însă, acesta putea fi făcut abia în ziua a treia, după ce Mântuitorul murise. Această zi e cea de duminică. Femeile mironosițe, când au mers la mormântul lui Hristos ca să facă ungerea, au avut parte de o mare minune.

Mormântul Mântuitorului era gol. Îngerul le-a dat de veste de acest eveniment unic în istoria omenirii. Însă, ele nu au uitat cuvintele Mântuitorului care le-a spus că va învia a treia zi din mormânt (Mt. 16, 21). Dacă unei femei, Maicii Domnului, i s-a spus prima oară de marea Taină a Întrupării Fiului lui Dumnezeu, vedem cum femeia e prima ce a primit vestea celei mai mari bucurii, pe care a primit-o neamul omenesc: Învierea Lui.

Mai departe, urmează să intrăm în mai multe detalii cu privire la femeile mironosițe. Cu siguranță că fiecare din noi vrea să știe cum se numesc ele și ce au făcut ele atât de deosebit încât au ajuns să aibă o zi de prăznuire în calendarul Bisericii Ortodoxe.

Mărturiile despre aceste femei sfinte le găsim, cu precădere, în Sf. Scriptură, într-un mod direct, sau într-o exprimare indirectă. Numele lor era următorul: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa, care mai e numită și „cealaltă Marie” și Salomeea și Ioana, care deși ne sunt mai puțin cunoscute, trebuie să le cinstim și pe ele.

Chiar dacă nu sunt menționate direct în acest

episod biblic, totuși, e foarte posibil ca între femeile mironosițe să fi fost și Suzana, Marta și cu Maria. Ultimele au fost surorile lui Lazăr din Betania. E cel înviat de Mântuitorul. Despre fiecare dintre aceste femei urmează să spunem câteva cuvinte.

Prima dintre aceste femei despre care am vorbit e Maria Magdalena. Ea e femeia păcătoasă ce a spălat picioarele Mântuitorului cu lacrimi în casa lui Simon. Ei i-a spus Mântuitorul că: „Iertate îți sunt păcatele tale. Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!”. Din acel moment, viața ei s-a schimbat în mod radical în direcția binelui divin.

Maria lui Cleopa, așa cum am spus înainte, mai e numită și „cealaltă Marie”. Ea era verișoara Maicii Domnului. Tot ea era mama „fraților Domnului”.

Ioana era soția lui Huza. Acesta era un iconom al regelui Irod. Aceasta e o mare dovadă a faptului că religia creștină a pătruns încă de la început în familiile nobile.

Salomeea era soția lui Zevedeu. Ea era mama fiilor acestuia: Iacov și Ioan. Ne aducem aminte de evenimentul în care ea l-a ceut Mântuitorului ca băieții ei să stea de-a dreapta și de-a stânga Lui. Aceasta demonstrează că era o femeie foarte grijulie. Ea își dorește pentru proprii săi copii tot ceea ce e mai bun, ca orice mamă iubitoare de copii.

Alături de Ioana, soția lui Huza, e amintită și Susana. Acestea slujeau din propriul

lor avut pe Mântuitorul și pe ucenicii Săi. Să nu uităm că în casa Martei și a Mariei, a avut loc ungerea cu mir a Mântuitorului. Aceasta avea să prevestească moartea și îngroparea Sa din Săptămâna Patimilor. Și de aceea e o mare posibilitate ca și ele să se fi aflat printre femeile mironosițe.

Însă, prima martoră a Învierii, ce nu e menționată direct, e Maica Domnului. Aceasta se face pentru ca să nu apară motive de îndoială în inima celor necredincioși.

Aceste femei sfinte reprezintă un model pentru noi în ceea ce privește evlavia, râvna și bărbăția pe care le-au arătat față de Mântuitorul.

Deși evreilor le era teamă că vor veni ucenicii Mântuitorului ca să fure trupul Său, totuși, primele ce au avut curajul să meargă acolo, au fost femeile mironosițe. Asemenea lor, nici nouă să nu ne fie teamă ca să mergem la biserică, la casa lui Dumnezeu. Dacă ele puteau întâlni în drumul lor diverse obstacole care să le oprească să ajungă la mormântul Domnului, atunci de ce să căutăm să invocăm diverse motive puerile? Considerăm că avem altceva mai important de făcut decât să mergem la biserică? Textul pe care l-am citat la început e menit nu ca să arate necredința acestor femei sfinte. Despre aceasta nici măcar nu poate fi vorba. De fapt, Mântuitorul urma să le descopere treptat minunea Învierii Sale.

Deși, de cele mai multe ori atribuim greșit curajul numai bărbaților, și nu femeilor, Evanghelia de față ne contrazice părerea preconcepuită. Să nu uităm că femeile fac sacrificii enorme

pentru copiii lor, pe care un bărbat cu greu ar fi în stare să le facă.

Deși bărbații sunt cei care merg în armată, în acea stare conflictuală ce era în momentele de atunci, ei au fugit, ascunzându-se, și femeile au mers mai departe. Însă, aceasta nu înseamnă că dacă n-am avut de la început curajul femeilor mironosițe, trebuie să ne pierdem nădejdea de îndreptare. Exemplu în acest sens îl avem pe Sf. Petru, care după ce s-a lepădat de Mântuitorul, s-a pocăit și a fost iertat. Frica e ceva care caracterizează ființa umană, slăbită de păcatul strămoșesc.

Vă îndemn să sărbătorim femeia creștină în fiecare zi. Și să nu uităm în rugăciunile noastre să o invocăm și pe Maica Domnului. Hristos a înviat!

Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin

(reflecție la Duminica a III-a după Paști,
Sf. Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8, 16 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezii de Radu Arbore

Sanctuarul Sfintei Cruci

Altarul cel de jertfă e Crucea Ta, Iisuse,
Neprihănite daruri pe vatră-i sunt aduse.
Prin preacuratu-Ți trup și sânge preacurat,
Prin jertfa Ta, din moarte, pe noi ne-ai înviat,

Ca nimeni dintre oameni, și-n lume, niciodată,
Să mai aducă, Doamne, o jertfă însângărată.
Creștinătatea toată și-ntr-o omenire,
Lui Dumnezeu să-aducă doar jertfă de iubire!

Și cine ar fi mielul ce este înjunghiat,
Ce singur între oameni e fără de păcat,
Ce pe cântarul jertfei, agonisind suirea,
Așează în balanță kenoza și iubirea?

Ori cine ar fi lumii desăvârșit reper,
Decât Dumnezeu-Omul, ce-a coborât din cer?
Răscumpărând făptura căzută-n putregai,
Ne-a împăcat cu Tatăl și ne-a suit în Rai.

Sub Crucea Ta, Iisuse, pământul însetat
Se spală de păcate prin sânge preacurat.
Lumina necreată și Sfântul Răsărit,
Cuprind întreg pământul și totul e sfințit.

De-acum Chivotul legii nu mai e necesar,
Căci Crucea, pretutindeni, e Sfântul Tău Altar.
Tămâie e rugăciunea, smerenia e mir,
Mană ești Tu, Doamne, în preasfințit potir.

Crucea Ta, Hristoase, ne este sanctuar,
E Golgota durerii, e jertfă și altar.

E omorârea morții prin însăși moartea Ta
Și e desăvârșirea pentru a Te urma.

E pavăza și calea, e bunul mesager,
E puntea peste hăuri, când vom urca la cer.
Strivit mereu sub vicii, eu, robul cel mai mic,
Răstignind mândria, prin Cruce mă ridic.

Smerenia Ta, Doamne, e prag nemăsurat,
Coroana cea de spini e pentru al meu păcat.
Piroanele bătute cu atâtea ncrâncenare,
Sunt răstignirea morții și sfântă liberare.

Ura deșănțată, batjocura și sila,
Tu nu le iei în seamă, arătându-ți mila
Și peste răutatea, cea mai presus de fire,
Reverși cu ndestulare balsamul de iubire.

Părinte Atotsfinte, izvor de apă vie,
Din care se adapă întreaga veșnicie,
Cel ce Te-arăți prin Fiul, pe care L-ai născut,
Din Tine-a purces Duhul, tot fără de-nceput.

Deși Trei ipostasuri, ești Unul Dumnezeu!
Fii călăuza mie și sufletului meu,
În mila Ta mă spală să pot să mă albesc,
În mine Te coboară să mă-ndumnezeiesc.

Văzându-mi neputința în care sunt căzut,
Vărtutea înmuiată din omenescul lut,
Trimite Crucea Ta în ajutorul meu,
Nebiruită armă asupra celui Rău.

Și dă-mi, te rog, puterea să mă ridic mereu,
Să simt iubirea blândă și ajutorul Tău,
Iar când întinăciunea mi-e piatră de hotar,
Dă-mi mila mântuirii, Dumnezeiescul Har.

21.11.2020, Târgu-Jiu

Harul Duhului lui Hristos

Textul Evangheliei de astăzi ne întoarce aproape de începutul activității Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ. Sfântul Evanghelist Ioan încheie capitolul 4 al Evangheliei sale, precizând că a doua minune a lui Iisus, săvârșită după întoarcerea din Iudeea în Galileea, a fost tămăduirea fiului unui funcționar imperial în Capernaum, pe care l-a vindecat de la distanță. Cea dintâi minune săvârșită de Domnul a fost – după cum știți – prefacerea apei în vin, la nunta din satul Cana, din provincia Galileea.

De data aceasta, fiind sărbătoare, Mântuitorul a plecat din nou spre Iudeea, suindu-se la Ierusalim, și acolo a făcut o vizită, la scăldătoarea Vitezda, descrisă ca având 5 pridvoare, fapt confirmat de descoperirea ei, nu de mult, de către arheologi. Era un loc vestit, pentru că aici, potrivit unei tradiții, din când în când, un înger al Domnului se cobora și tulbura apa, și cine intra după tulburarea apei se făcea sănătos, „ori de ce boală era ținut”. Cele 5 pridvoare deveniseră un fel de stațiune balneară, amenajată anume, unde zăceau mulțime multă de bolnavi: „orbi, șchiopi, uscați, care așteptau tulburarea apei” (Ioan 5, 3).

Între ei, stătea și bolnavul nostru, slăbănog, care de 38 de ani încerca să ajungă și el primul după tulburarea apei, dar neavând nici rude, nici prieteni care să-l ajute, trăia cu speranța de la o tulburare la alta. Și într-o zi, a venit Hristos, a venit în mijlocul suferințelor omenești, poate chiar anume pentru acest neputincios, mereu rămas în urma celorlalți. Aici se petrecea oare-

cum o nedreptate. Se vindecau mereu tocmai cei mai puțin bolnavi, cei mai în putere, care reușeau s-o ia înaintea celor slabi. Cu cuvinte puține, precedate de întrebarea: „Vrei să te faci sănătos?”, Mântuitorul, fără să-și motiveze intervenția, spune: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă”. Și dintr-o dată, omul s-a ridicat și s-a făcut sănătos.

Aceasta a fost cea de-a treia minune săvârșită de Mântuitorul. Și iată că Biserica a rânduit ca amintirea acestei vindecări să fie sărbătorită în mod special și i-a rânduit o duminică din an, a IV-a după Înviere, tradiția numindu-o Dumini-

ca Slăbănogului. Ce descoperim interesant din cele prezentate de Sfântul Ioan Evanghelistul este singurătatea omului, care nu avea om să-l bage în apă. Acolo era o competiție a egoismelor. Fiecare se gândea numai la el. Fiecare se gândea să ajungă el întâi, nu vecinul. Că era mai puțin bolnav sau mai bolnav, nu conta, și nimeni nu era gata să admită o ierarhizare a bolilor și o ordine cât de cât firească a celor

care așteptau.

Nu era niciun rând. Era luptă și învingea cel mai tare sau cel cu oameni mai mulți. Fiecare se gândea numai la el. Sărmanul nostru slăbănog, care nu avea pe nimeni, sigur că nu putea să ajungă vreodată înaintea altora în apă. Era om singur. Singurătatea este una dintre marile nenorociri ale oamenilor. Singurătatea celor fără familie, singurătatea celor care rămân văduvi, singurătatea bătrânilor, singurătatea părinților abandonați de copii. Prea des auzim cuvintele acestea: „Mă omoară singurătatea”. Un autor francez spunea: „Singurătatea e mortală atunci când e îndelungată”.

Până și Dumnezeu, chiar de la facerea lumii, a zis că nu este bine să fie omul singur (Facere 2, 18). Curios este faptul că astăzi singurătatea este trăită de oameni ce locuiesc în cele mai mari aglomerări urbane. Între milioanele sau zecile de milioane de oameni, sunt unii care se simt singuri. Slăbănogul din Evanghelie, ca și mulți de astăzi, suferea de singurătate, care

este o mare suferință. Nu întâmplător, Fericitul Augustin îl numește pe prieten „medicamentul vieții” (De civitate Dei) și nu întâmplător iadul e definit de unii teologi ca singurătate.

Din toate trebuie să învățăm un lucru important: chiar și atunci când, în cazuri extreme, ajungem să nu avem om, să știm că avem Dumnezeu. E foarte important să știm că avem Dumnezeu și că, prin urmare, nici atunci când suntem singuri, nu suntem singuri. Minunea vindecării slăbănogului este rodul răbdării și al speranței. Spune Scriptura: „prin răbdarea voastră, veți câștiga sufletele voastre” (Lc. 21,

19). Este o întâmplare petrecută atunci, dar cu învățătură pentru acum.

Trebuie să învățăm să trăim cu Dumnezeu, iar dacă ne vom simți singuri, să ne aducem aminte cuvintele Prorocului Isaia: „Încă grăind tu, îți voi spune: lată, sunt aici” (Is. 58, 9). Este făgăduința pe care ne-o face Dumnezeu, Care rămâne lângă noi și atunci când „nu avem om”. Amin.

Pr. Tănăsie Marius-Olivian

(predică la Duminica a IV-a după Paști, a slăbănogului de la Vitezda, Sf. Ev. Ioan 5, 1-15, 23 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Ebed Iahve¹

Prof. Monica Buțu

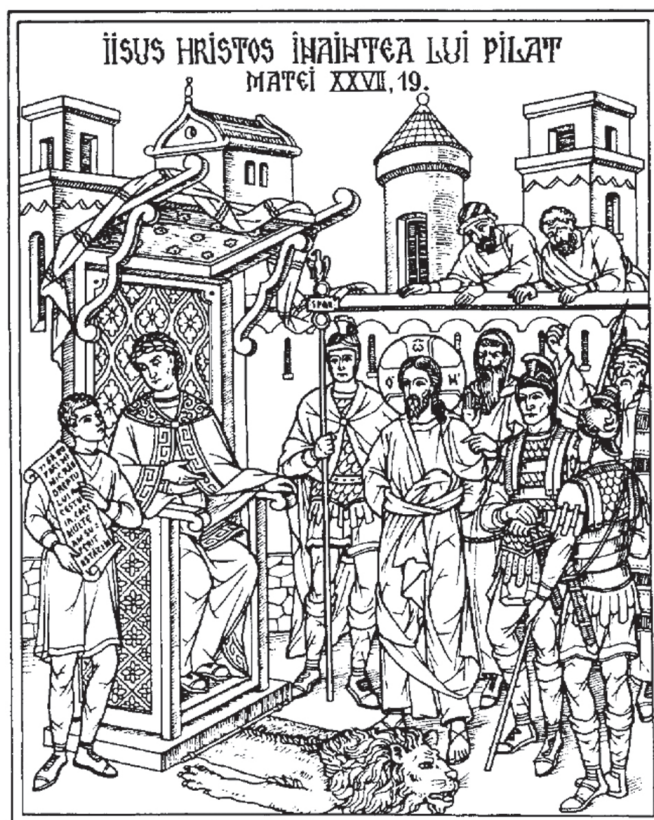
„Cu adevărat Omul acesta drept a fost!” (Luca 23, 47)

S-a frânt în șoaptă ceasul
în care Sfântul Petru
și-a plâns în taină nestatornicia.
glas de cocoș a amuțit în noapte
tăcerea morții lui Hristos
acoperă o lume de păcate.

Îl văd pe Răstignit
încununat cu spini
privind la soare, cum sângărând apune
și-n chip de înger
pe Maica Sfântă cu lacrimi în priviri.

Și se făcu-ntuneric
Lumina necuprinsă
și moartea stăpâni dumnezeirea
și groapa, ca o pleopă uriașă,
se-nchise peste-ntreaga omenire.

O lacrimă a Tatălui ceresc devine ploaie
și din pământ
răsare ca o sămânță
Viața,
Hristos a înviat!

Sursă foto: Sf. Evanghelie

¹. Ebr. *Robul Domnului*. Așa este numit Mântuitorul de Profetul Isaia (a se vedea cap. 53).

Întâlnirea cu Hristos!

În săptămâna a V-a după Învierea Domnului, Sfânta Biserică a rânduit să fie prezentată întâlnirea dintre Mântuitorul Hristos și femeia samarineancă de la fântâna lui Iacov de lângă cetatea Sihar, din provincia Samariei. Pentru a înțelege contextul istoric în care s-a constituit această provincie, trebuie să facem următoarea precizare.

Samaria era capitala regatului Israel, ajungând la

culmea înfloririi în timpul domniei lui Ieroboam al II-lea (aprox. 798-748 î.Hr.). Orașul a suferit distrugeri prin anul 721 î. Hr. în vremea cuceririi țării de către asirieni sub conducerea regelui Salmanasar al V-lea și a urmașului acestuia la putere, Sargon al II-lea. Sub asirieni, localitatea a devenit reședința guvernatorilor asirieni ai provinciei numite Samaria. Numeroși locuitori ai Samariei au fost deportați de asirieni în locuri înde-

părtate ale imperiului, iar în locul lor au fost colonizați locuitori, tot vorbitori de limbi semite, ai Mesopotamiei, care au dat naștere populației cunoscute mai apoi sub numele de samarineni. Sub stăpânirea persană ahe-menidă, începând din 529 î.Hr. orașul a fost capitala satrapiei Samarina. Samaria și-a pierdut cu totul specificul ebraic-samarinean după cucerirea Palestinei de către Alexandru Macedon, devenind un oraș grecesc elenistic. Numele în limba română și în alte limbi provine din pronunțarea grecească a numelui orașului - Samaria. Samarinenii s-au revoltat prin anul 331 î. Hr împotriva stăpânirii greco-macedoniene și l-au ars de viu pe guvernatorul Andromachos. Samaria a fost repopulată cu soldați macedoneni eliberați la vatră, ceea ce a reprezentat ori o cauză a revoltei menționate, ori, poate, o măsură luată de cuceritori în urma ei. Drept consecință, Samaria a încetat de mai fi principalul centru al samarinenilor, acesta fiind transferat la Sichem (Shhem) și la templul de pe Muntele Garizim. Samaria elenistică a fost distrusă până la temelie în anul 108 î. Hr. în cursul cuceririi ei de către regele Hașmoneu al Iudeii, Ioan Hyrcanos. Samaria a fost din nou locuită

încă în vremea Hașmoneilor. În anul 63 î.Hr. ea a fost cucerită de Pompeius și anexată la provincia romană Syria. În anul 30 î.Hr. Cezar August a hotărât să dăruiască regiunea Samariei devotatului său vasal, regele Irod al Iudeii. Irod cel Mare a reconstruit Samaria ca un oraș roman, pe o suprafață de 64 hectare, și i-a dat numele grec de Sevasti sau Sebastia, în cinstea lui Octavianus Augustus, al cărui nume elen era Sevastus. Această

reconstrucție a fost unul din proiectele de construcții cele mai însemnate ale lui Irod. Irod a decis să-l dezvolte și să-l populeze cu oșteni eliberați care juraseră credință regelui. El a înconjurat cetatea cu un zid lung de 3,500 metri, iar în mijlocul ei a clădit un templu impunător denumit Augustaeum, și acesta în cinstea împăratului Augustus.

Pentru că urmașii iudeilor se amestecaseră cu păgânii, nu mai erau primiți să aducă jertfe sau să se închine la Templul din Ierusalim și de aceea își ridicaseră propriul Templu pe muntele Garizim (Grizim).

Mai mult chiar, au schimbat și decalogul lui Moise, încât una dintre porunci prevedea expres închinarea pe acest munte. Schimbările au determinat ura dintre iudei și samarineni încât cei care mergeau din Iudeea în Galileea, fie ocoleau Samaria, fie când părăseau această provincie, scuturau și praful de pe picioare, ca nimic necurat să nu ducă în pământul lor. De asemenea iudeii considerau că o bucată de pâine de la un samarinean este mai spurcată decât o bucată de carne de porc, știut fiind că Legea lui Moise îi oprea pe iudei să consume această carne. Cu toate acestea Mântuitorul, urmat de apostolii Săi, trecând din provincia de sud, Iudeea, spre provincia de nord, Galileea, în patria Sa, cum spun adesea evangheliștii, pentru că era din Nazaretul Galileii, în loc să ocolească Samaria, cum făceau toți, urmând valea Iordanului spre izvor, a trecut de-a dreptul prin Samaria. Mântuitorul depășește prejudecățile lor și în drumul Său trece prin Samaria și se oprește la fântâna lui Iacov, aflată în apropierea orașului Sichem. Aici, ostentiv de călătorie, în timp ce ucenicii merg să cumpere mâncare, așteaptă pe această femeie păcătoasă, pentru a o transforma într-o mărturisitoare a întâlnirii

cu Hristos Dumnezeu. Mai întâi o supune unei probe, a sincerității, prin care-i dă posibilitatea mărturisirii stării în care se afla. Îi cere apă, femeia se miră cum un iudeu îi cere ei apă să bea, care este femeie samarineancă. Atunci Mântuitorul îi spune că de ar fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel Care-i cere apă, ea ar fi cerut apa cea vie, adică harul Duhului Sfânt pe care îl primesc cei ce cred în Hristos. Femeia

cere această apă, pentru a numai înseta niciodată, Domnul o trimite să-și cheme bărbatul, despre care ea recunoaște că nu-i este bărbat, fapt ce-i aduce aprecierea Mântuitorului.

Stând în fața Domnului, ca într-o rugăciune, femeia samarineancă s-a învrednicit să primească descoperirea Fiului lui Dumnezeu „Eu sunt, Cel Care-ți graiește”, ca și cea făcută odinioară lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt” (Ieșirea 3, 14). Sfântul Maxim Mărturisitorul interpretează semnificația ceasului al șaselea, adică a maximei străluciri a soarelui, când are loc întâlnirea

Întâlnirea cu Hristos!

(urmăre din pagina 11)

samarinencei cu Iisus, ca pe momentul „când sufletul e străbătut în chip deosebit de razele cunoștinței prin venirea Cuvântului la el, după ce a trecut umbra legii”. Acest har îl face pe om capabil să-L vadă pe Dumnezeu cu ochii duhovnicești. Aflând că El este Mesia, de care ea știa că va veni, ea devine un apostol, o propovăduitoare a venirii lui Hristos pentru cei din cetatea Sihar. Spune Evanghelistul că „mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El pe temeiul cuvântului femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut” (v. 39), dar „cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui” (v. 41). Ce au aflat acești din urmă samarineni? Au aflat ceva ce încă evreii nu înțeleseseră. În timp ce evreii așteptau un Mesia pământesc, un împărat

al poporului lui Israel, samarinenii au văzut în Iisus pe Mântuitorul lumii (v. 42). Cunoscând harul lui Dumnezeu, samarinenii au înțeles înaintea tuturor că Tatăl nu lipsește de iubirea Sa nicio făptură, iar Hristos a fost trimis pentru a arăta în mod desăvârșit măsura acestei iubiri. Inițiativa acestei întâlniri îi aparține lui Dumnezeu, căci întotdeauna chemarea îi aparține Lui, iar răspunsul, dacă-L recunoaștem și dorim să-L urmăm, ne aparține nouă. Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, nu îi dă numele acestei femei, pentru ca accentul să cadă pe faptele ei, nu pe persoana ei, numită conform Tradiției Fotini, cea luminată și numărată „întocmai cu Apostoli”.

Pr. prof. Ionașcu Gheorghe

(predică la Duminica a V-a după Paști,
a Samarinencii, Sf. Ev. Ioan 4, 5-42, 30 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Legenda ouălor roșii

Dragi copii, se spune că în vremea când Iisus era răstignit pe cruce, și suferea pentru păcatele noastre, în Cetatea Ierusalim a venit o femeie care a adus cuiva un coș plin cu ouă. Trecând ea prin acel oraș a auzit că Domnul Iisus Hristos a fost pedepsit la moarte și a fost dus să fie răstignit pe dealul Golgota. Când femeia a auzit vestea aceea cutremurătoare, inima ei a fost cuprinsă de o mare durere. Ea era cu atât mai supărată pentru că Iisus l-a vindecat odată pe fiul ei care era bolnav de moarte.

Așa cum era, cu coșul plin de ouă, a fugit repede la dealul Golgota unde Iisus era bătut în cuie pe cruce și niște soldați îl păzeau. Din mâinile și picioarele lui curgeau stropi mari de sânge. Femeia și-a așezat coșul ei cu ouă acolo jos, lângă crucea Domnului și a început să se roage plângând

de durere. Ea a spus:- Doamne Sfinte, Tu care ai făcut numai bine, ai salvat oameni de la moarte, ai înviat morții și ne-ai învățat să credem în Dumnezeu, acum ești răstignit pe cruce ca cel mai mare dușman. Te rugăm iartă-ne pe noi păcătoșii și lasă-ne un semn să ne aducem aminte de suferința pe care ai îndurat-o pentru noi.

Când s-a ridicat femeia de jos, ouăle din coșul ei erau toate roșii de la sângele care picurase pe ele din rănile lui Iisus. Femeia n-a mai mers acasă ci a rămas în orașul Ierusalim. După trei zile de la răstignire acea femeie împreună cu alte femei au mers la mormântul Domnului, dar acesta era gol și atunci s-au bucurat mult spunând: Hristos a înviat!

Plină de bucurie, femeia spunea tuturor despre ouăle roșii din coșul ei, care erau semnul suferințelor lui Iisus pe cruce. Cu ochii strălucind de bucurie împărțea tuturor câte un ou roșu, spunându-le: Hristos a înviat!

De atunci în fiecare an, în Vinerea Mare, femeia aceea credincioasă își pregătea câte un coș cu ouă roșii în amintirea Răstignirii și Învierii Domnului. Apoi le împărțea copiilor și săracilor povestindu-le despre suferințele lui Iisus pentru mântuirea noastră, a oamenilor. Apoi îi puneă să ciocnească în amintirea în-

vierii Domnului, acestea spunându-și: Hristos a înviat!- Adevărat a înviat! De la femeia aceea a rămas obiceiul să fie vopsite ouă roșii de Paște și să fie dăruite în amintirea Patimilor și Învierii Domnului.

Sursa: povestiadunate.wordpress.com